

Στην πρόταση νόμου (περί αύξησης των οργανικών θέσεων των καθηγητών πύ υπηρετούν στα σχολεία μέσης εκπαίδευσης Σύρου και Τήνου του μαθήματος των Θερησκευτικών).

Μετὰ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος ἀπὸ τῆ σύστασίν του, διακρίνεται: στὴ Νομοθεσίᾳ του ἀπὸ πνεῦμα φιλελευθερισμοῦ καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτομοῦ καὶ τοῦ πολίτη.

Παρ' ὅλο πὸς τὸ Κράτος μας ἐπικρατεῖ καὶ ἀκαγωνρίζεται ὡς ἐπίσημος θρησκεία τὸ Ὀρθόδοξο δόγμα τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἐν τούτοις ἡ Πολιτεία στοὺς καθ' ἕκαστον σχετικῶς τομῆς τῆς δραστηριότητάς της, δὲν ὑπῆρξε μισαλλόδοξος, τὸ ἀντιθετο μάλιστα. Τὰ ἀλληπάλληλα Συντάγματα περιελάμβαν διατάξεις πὸς μαρτυρῶν τούτου.

Τὸ νῦν ἰσχύον Συντάγμα, στὸ ἄρθρον 13 παρ. 1 αὐτοῦ καὶ στὸ ἀπὸ Ἄτομικῶν καὶ Κοινωνικῶν Δικαιωμάτων καὶ ἀλλοῦ ρυθμίζει τὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησεως, ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 4 παρ. 1 καὶ 2 τοῦ αὐτοῦ Συντάγματος καὶ στὸ αὐτὸ κεφάλαιο καθορίζει: «Ὅτι Ἑλληνες καὶ οἱ Ἕλληνίδες ἔχουν ἴσα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις». Τέλος τὸ ἄρθρον 16 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος ὀρίζει: «ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους, ἔχει δὲ σπὴ σκοπὸν... τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς συνειδήσεως...».

Πρὸς τὴν ἀνωτέρω Συνταγματικῆς διατάξεως ἀφ' ἐνός μὲν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διδασκαλία τῶν Θερησκευτικῶν μαθημάτων τοῦ Ὀρθόδοξου δόγματος στοὺς «Ἕλληνες Καθολικούς μαθητῆς τῆς Μέσης Παιδείας καὶ ἀπαλλάσσον αὐτοὺς ἀπὸ παρακολούθησιν τοῦ μαθήματος αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦ παρεχὼν τὸ δικαίωμα στοὺς Ἑλληνες μαθητῆς Μέσης ἐκπαίδευσεως πὸς ἀκολουθεῖν τὸ Καθολικὸ Χριστιανικὸ δόγμα καὶ ἀξιώσων ἴσην μεταχειρισθῆν πρὸς τοὺς συμμαθητῆς τους τοῦ Ὀρθόδοξου Δόγματος, νὰ ἀπακηρύσσον δηληθῆ, νὰ διδασκῶνται καὶ εἰς αὐτούς, μετὰ δαπάνη τοῦ Δημοσίου, στὰ ἀπαιτούμενα σχολεία, τὸ μάθημα τῶν Θερησκευτικῶν συμφῶνα μετὰ τὴν ἀγῆς καὶ θεωρίας τοῦ Δόγματός των, ἀπὸ Κιθαρῆτῆς Θεολόγους τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος, ἀπαραίτους ἀποσπῆσται — Καθολικῶν Πανεπιστημίων ἢ ἄλλων ἰσχυρῶν Ἱερῶν Σχολῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Στὴν ἄνω ἐπιταγῆς τῶν Συνταγμάτων πὸς προσταξέρθησαν ἀπὸ συμπεροφῶντες ἡ Πολιτεία, ἐδέσπεισε τοὺς ὑπ' ἀριθ. 3578/1928 — 4397/1929 — 4862/1931 Νόμους, οἱ ὁποῖοι: ὡςτε καταργήθησαν, ὡςτε πραγματοποιήθησαν μετὰ ἑτέρω νομοθετήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα καθορίζονται τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν Θερησκευτικῶν σὲ ἐτεροδόξους ἑλληνοπαίιδες.

Ἐπίσης μετὰ τὸ Β.Δ. 26/31.10.1939 καθορίζονται οἱ θρησκευτικῆς ἐορτῆς τῆς Δυτικῆς Ἑνωμένης, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ Ἕλληνες μαθητῆς τοῦ δόγματος τούτου ἀπαυλίσσονται ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων, χωρὶς νὰ λογίζονται σὲ ἔαρος τους ἀπουσίες ἀπὸ τὸ μάθημα, τὴς ἐορτάσιμες ἡμέρας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Νόμου 4862/1931 ἀπαγορεύεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεία δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἡ διδασκαλία τοῦ Ὀρθόδοξου Θερησκευτικοῦ μαθήματος εἰς ἐτεροδόξους μαθητῆς καθὼς καὶ ὁ τούτων ἐκκλησιαστικὸς εἰς Ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἰκανὸς ἀριθμὸς ἐτεροδόξων μαθητῶν ἐν τῷ σχολείῳ διατίθεται ἴδιος διδασκαλικὸς ἔχων τὰ νόμιμα προσόντα ἑτεροδόξου αὐτῶν, διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θερησκευτικοῦ μαθήματος, τὸ κήρυγμα καὶ τὸν ἐκκλησιαστικῶν τῶν μαθητῶν, ἐπὶ ἀποδοχῆς συμφῶνως πρὸς τὰ ἐδάκια 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. 4397/1929. Τὰ αὐτὰ ἰσχύον ἀντιστοίχως καὶ διὰ τὰ ἑνὶ σχολείῳ προσμεμῶν πρὸς Ὀρθόδοξον μαθητῶν, φοιτῶντων εἰς αὐτὰ, ὡς καὶ διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἐτεροδόξα σχολεία».

Ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ἄνω νόμου, τότε Ὑπουργὸς Ἑθνικῆς Παιδείας (Γεώργιος Παπανδρέου), στὴν Εἰσηγητῆ του στὴ Βουλὴ καὶ στὸ Κεφάλαιο IV αὐτῆς ἀναφέρει, μεταξὺ ἄλλων, εἰδικὰ γὰ τοὺς Ἑλληνες Καθολικούς μαθητῆς, τὰ ἀκόλουθα:

Ἐγράφη ὅτι ὁ Νόμος οὗτος ἐνεπνεύσθη ὑπὸ πνεύματος μιταλλαδοξίας καὶ ὅτι οἱ Καθολικοὶ Ἕλληνες ὑπήκοοι, εἴτε ὡς μαθηταί, εἴτε ὡς ἰδρυταί καὶ διευθυνταί Ἑλληνικῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων, τίθενται εἰς ἥσσανα μοῖραν τῶν Ὀρθόδοξων. Ἡ παρονομία αὐτῆ ἀσφαλῶς θέλει: ἀμέσως διαλυθεῖ ἄμα τῆ ἀναγνώσει τοῦ παρόντος νομοσχεδίου. Διότι οὐδέμια ἀπολύτως ὑπάρχει διατάξις προτιμήσεως τῶν Ὀρθόδοξων καὶ μειονεξίας τῶν Καθολικῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων. Ἀμφοτέρω: ὡς Ἕλληνες ὑπήκοοι, ἔχουν πλήρη καὶ ὅμοια δικαιώματα. Καθ' ὅν τρόπον ἀπαγορεύεται ἡ διδασκαλία Καθολικῆς Κατηρήσεως εἰς τοὺς Ὀρθόδοξους ἀπαγορεύεται ἀντιστοίχως ἡ διδασκαλία Ὀρθόδοξου Κατηρήσεως εἰς τοὺς Καθολικούς. Ὅπως ἐπιβάλλεται νὰ διορισθῆ εἰδικὸς Καθολικὸς διδασκαλικὸς τῶν Θερησκευτικῶν ὅταν ὑπάρξει ἰκανὸς ἀριθμὸς Καθολικῶν μαθητῶν, καθ' ὅμοιον ἀριθμῶς τρόπον, ἐπιβάλλεται καὶ ὁ διορισμὸς Ὀρθόδοξου διδασκαλικῶν διὰ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν Ὀρθόδοξων μαθητῶν.

Ἐν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6, προκύπτει ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ σχολεία δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ὑποχρεοῦνται: νὰ διδάσκων τὸ μάθημα τῶν Θερησκευτικῶν στοὺς μαθητῆς μὲν τοῦ Ὀρθόδοξου δόγματος μετὰ διδασκαλικὸν Ὀρθόδοξον, πὸς ἔχει τὰ νόμιμα προσόντα, στοὺς μαθητῆς δὲ τοῦ καθολικοῦ δόγματος μετὰ διδασκαλικὸν καθολικόν, πὸς ἔχει τὰ νόμιμα προσόντα, κυρίως ὁμοῦ πτυχίον Καθολικῆς Θεολογίας, ἀνεγνωρισμένου Πανεπιστημίου. Ἡ ἄνω διατάξις τοῦ νόμου, πὸς δὲν διακρίνεται, θέτει: γενικὴ ἀρχή, πὸς ἀφορᾷ τὰ Δημόσια καὶ Ἰδιωτικὰ Σχολεία στοιχειώδους καὶ μέσης ἐκπαίδευσεως, ἀποσκοπεῖ δέ, ἀφ' ἐνός μὲν στὴν καλλῆ ἐργασία τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ παιδείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὴν προστασίαν, ἀπὸ τυχόν ἀσκήσεως ποστηλυτισμοῦ ἐλεγχόμενου ἀπόλυτα, γὰ κάθε δόγμα, ἀπὸ τὸ Κράτος.

Ἀντίθετη ἀποψη πὸς διατυπώθηκε ἀρμόδια, γὰ δῆθεν ἐλλειψὴ εἰδικῆς Νομοθετικῆς ρύθμισης, ἐλέγχεται κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, νομικὰ ἀνακόλουθη καὶ ἀβάσιμη, ἐξ ἄλλου, ὁ τυχὼν ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἐπιτρέπεται στοὺς καθολικούς μαθητῆς νὰ μὴ παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῶν Θερησκευτικῶν, ἀπὸ Ὀρθόδοξον καθηγητῆ, καλύπτει: μόνον τὴν ἀρνητικὴν πλευρὰ τοῦ θέματος, ἐνῶ σὲ Κράτος δικαίον θὰ πρέπει νὰ καλύπτεται κυρίως ἡ θετικὴ πλευρὰ (ὑπαρξὴ καθολικοῦ καθηγητοῦ) καὶ ὅχι: ἡ ἐλλείψη συνεπειῶν γὰ τὴ μὴ παρακολούθησιν τοῦ μαθήματος τῶν Θερησκευτικῶν, γὰ τοὺς μαθητῆς πὸς ἀνήκουν στὸ Καθολικὸ δόγμα.

Ὅμοῦ παρὰ τὴν ἄνω διατάξις ὑπάρχει: μέχρι σήμερα ἕνα «κενόν» χωρὶς τὴν κάλυψιν τῶ ὁποῖου εἶναι: ἀδύνατη ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀνωτέρω νόμων καὶ ἡ συμβόροση πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴς ἐπιταγῆς τῶν ἐκάστοτε Συνταγμάτων, ὅπως καὶ τῶ ἰσχύοντος.

Τὸ «κενόν», τοῦτο πηγάζει ἀπὸ τὴς σχεδὸν ταυτοσημῆς διατάξεις τῶν Συνταγμάτων πὸς προέχονταν (ἄρθρον 34 Συντάγματος 1911 — ἄρθρον 6 παρ. 2 Συντάγματος 1927 κλπ) καθὼς καὶ τὸ ἄρθρον 103 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος στὴς ὁποῖας οὐδεὶς δύναται νὰ διορισθῆ ὑπάλληλος εἰς μὴ νομοθετημένην ὀργανικὴν θέσιν».

Μέχρι σήμερα ὅπως εἶναι γνωστὸν, δὲν ὑοίσταται νομοθετημένη θέσις γὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ προσταξέρθεντος ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 4862/1931.

Τὸ «κενόν» τοῦτο ἔρχεται νὰ κάλυψιν ἡ παρούσα πρότασις Νόμου, σὲ συνάστηση πρὸς τὴς οἰκονομικῆς δυνατότητες τοῦ Κράτους, καθὼς καὶ στὴς εἰδικῆς τοπικῆς συνθήκας, μόνον γὰ τὰ νησιὰ ΣΥΡΟΝ καὶ ΤΗΝΟΝ. Οἱ Ἕλληνες μαθητῆς τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος ἀνέρχονται σὲ τοῖς περίπου χιλιάδες, φοιτῶν ἕως ἀφ' ἐνός μὲν οἱ ἐγκαταστημένοι στὴν Ἀθήνα στὰ πρῶτοδοξα Δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ Σχολεία Μέσης

Ἐκπαιδευσεως που λειτουργοῦν στὴ πρωτεύουσα, καὶ ἄφ' ἑτέρου σὲ μικρὸ σχετικά ἀριθμὸ στὰ ἀντίστοιχα σχολεῖα τῆς λοιπῆς ἐπικράτειας.

Μόνον στὰ νησιά Σύρον καὶ Τήνον τοῦ Νομοῦ Κυκλάδων, ὅπου τὸ Ἑλληνικὸν Καθολικὸν στοιχεῖον εἶναι ἀξιόλογα πολυάριθμο καὶ συμπαγές, φοιτᾷ στὰ δημόσια σχολεῖα (Γυμνάσιον — Λύκειον) ἰκανὸς ἀριθμὸς Ἑλλήνων Καθολικῶν μαθητῶν, ποὺ δικαιολογεῖ τὸν διορισμὸν «ἰδίου διδασκάλου» πρὸς ἐκτέλεση τῶν ὄσων ἐπιτάσσει τὸ ἄρθρο 6 τοῦ Ν. 4862/31. Ἔτσι στὴ Σύρον φοιτοῦν περὶ τοὺς 300 μαθητές, καὶ τῶν δύο οὐλῶν, καὶ εἰς τὴν Τήνον 91 μαθητές. Κατὰ τὰ ἄνω πραγματικὰ περιστατικὰ παρίσταται ἐπιβεβλημένος ὁ νομοθετικὸς καθορισμὸς ὀργανικῶν θέσεων Καθηγητῶν τῶν Θερησκευτικῶν τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος στὰ ἄνω Σχολεῖα γιὰ νὰ ὑφίσταται ἡ Συνταγματικὴ προϋπόθεσις καὶ νὰ χωρίσῃ ἡ πλήρωσις μὲ καθηγητῆς τῶν ἀντιστοίχων ὀργανικῶν θέσεων, ὅποτε θὰ ἐξομοιωθεῖται καὶ θὰ συνυπολογίζεσθαι ἡ ἐκμετοχὴ τῶν Καθολικῶν μαθητῶν μὲ τοὺς βαθμοὺς τῶν ἄλλων μαθητῶν σύμφωνα μὲ τὶς κείμενες διατάξεις.

Πρὸς τὸ σκοπὸ τοῦτο ἔχω τὴ τιμὴν νὰ ὑποβάλω στὴ κρίσιν τῆς Βουλῆς τὴν κατωτέρω πρότασις νόμου καὶ νὰ παρακαλέσω γιὰ τὴν ἐπιψήφισή της.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Δεκεμβρίου 1980

Ὁ προτείνων βουλευτῆς
Μ. ΜΠΑΓΓΑΛΑΣ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν καθηγητῶν ποὺ ὑπηρετοῦν στὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδευσεως Σύρου καὶ Τήνου, τοῦ μαθήματος τῶν Θερησκευτικῶν.

Ἄρθρον 1.

Οἱ ὀργανικὲς θέσεις τῶν καθηγητῶν τῶν Θερησκευτικῶν μαθημάτων στὴ Μέση Ἐκπαίδευσις (γυμνάσια καὶ λύκεια) αὐ-

ξάνονται κατὰ τέσσαρες καὶ κατανέμονται ἀνὰ μία στὸ γυμνάσιο καὶ ἀνὰ μία στὸ λύκειο τῶν νησιῶν Σύρου καὶ Τήνου.

Ἄρθρον 2.

1. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 συνιστώμενες τέσσαρες ὀργανικὲς θέσεις πληροῦνται ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ καθηγητῆς Θεολόγου τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος λαϊκῶν ἢ κληρικῶν ἀποφοίτων - ἀναγκαιῶς - Καθολικῶν Πανεπιστημίων ἢ ἄλλων Ἀνωτάτων Ἱερατικῶν Καθολικῶν Σχολῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ, γιὰ τὴ διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν Θερησκευτικῶν στοὺς Ἑλληνες καὶ γενικὰ στοὺς μαθητῆς τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος ποὺ φοιτοῦν μόνον στὰ γυμνάσια καὶ λύκεια τῶν νησιῶν Σύρου καὶ Τήνου.

2. Ὁ βαθμὸς προόδου τῶν μαθητῶν τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐξομοιοῦται καὶ συνυπολογίζεται μὲ τοὺς βαθμοὺς τῶν ἄλλων μαθημάτων σύμφωνα μὲ τὶς κείμενες διατάξεις.

Ἄρθρον 3.

Ὁ διορισμὸς τῶν καθηγητῶν, οἱ ὧρες διδασκαλίας, καὶ ἡ διδασκτέα ὕλη καθορίζονται μὲ ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θερησκευμάτων.

Ἄρθρον 4.

Οἱ διοριζόμενοι καθηγητῆς κατὰ τὴ διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 λαμβάνουν τὸν βαθμὸν καὶ τὶς ἀποδοχὰς ποὺ ἀντιστοιχοῦν στοὺς πρωτεδιοριζόμενους καθηγητῆς τῆς Μέσης Ἐκπαιδευσεως.

Ἄρθρον 5.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχίζει ἀπὸ τὴ δημοσίευσή του τὴν ἑσπερίαν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Δεκεμβρίου 1980

Ὁ προτείνων βουλευτῆς
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΓΓΑΛΑΣ